

РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. София , 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ в закрито заседание на четиринадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Теодора Кръстева
Членове:	Ивайло Младенов Светлин Михайлов

като разгледа докладваното от Светлин Михайлов Въззивно търговско дело № 20211001000225 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258, вр.чл.623, ал.6 от ГПК.

С въззивна жалба Е. Н. З. оспорва разпореждане № 7 877 от 14.08.2020 г., постановено по т.д. № 517/20 г. по описа на Пловдивски окръжен съд, 13 състав, с което е допуснато изпълнението на решение от 30 октомври 2018 г. на Трети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост по дело № R 1 334/2018-3 и на решение от 30 октомври 2018 г. на Трети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост по дело № R 1 332/2018-3 срещу длъжника Е. Н. З., с които същата е осъдена да заплати на Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция, разноски в производствата по тези две дела в размер на съответно 2 050 евро и 2 050 евро или общо 4 100 евро, които следва да бъдат платени от притежателя на дизайна, обявен за недействителен, осъдена е Е. Н. З. да заплати на Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция сумата от 1 929.61 лв - разноски в настоящото производство и е осъден Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС сумата от 50 лв. - дължима ДТ на основание чл. 15 от ТДТ.

В жалбата се твърди, че разпореждането е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Инвокира се довод, че е налице порок поради липса на активна процесуална легитимация в процеса. В тази връзка се твърди, че липсва правна сигурност относно това дали дружеството, което е страна в производството за обявяване на недействителността на дизайна и настоящият молител са идентични такива. Твърди, че липсват мотиви, как дружество, което е извън страна-членка на ЕС

осъществява процедура по екзекватурата на територията на Р България, при факта, че процедурата касае европейски правни субекти и съдебни актове. Твърди, че е налице материална незаконосъобразност на постановеното разпореждане по чл.71, §1 от Регламент 6/2020 г. В тази връзка твърди, че съдът е цитирал Регламент 6/2001 г., какъвто несъществува. Твърди, че процесното решение не е съдебно такова и интерпретира в себе си две влезли в сила съдебни решения на Съда на Европейския съюз от 07.02.2016 г. по дело T-793/16 г. и решение от 07.02.2016 г., по дело T-794/16 г., с които е обявена недействителността на оспорените дизайни. Твърди, че след двете цитирани съдебни решения Апелативния състав на EUIPO незаконосъобразно възлага на Е.З. разноски, които същата следва да плати на молителя. Твърди, че интересен е факта, че EUIPO базира „окончателните решения по разноските“ на чл.70, ал.1 от Регламент 6/2002, а не на чл.70, ал.2 от същия регламент. Твърди, че справедливото разпределение на разноските е направено от Съда на ЕС с двете влезли в сила решения на EUIPO и няма как да се пререшава правен спор. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното разпореждане, като претендира и разноски в настоящето производство.

Ответникът Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция оспорва подадената жалба. Твърди, че противно на наведеното твърдение е установил активната си правна легитимация, като е представил удостоверение за осъществяване на дейността (актуално състояние) с апостил и заверен превод на български език, както и удостоверение от търговския регистър на Газаинтеп, относно вписаните законни представители. В тях дружеството инициатор на настоящето производство, както и на производството за недействителност на промишлен дизайн са идентични и са индивидуализирани с наименованието си, адреса на управление. Оспорва и наведените доводи относно т.нар. валидност и изпълнимостта на решенията на Службата. Твърди, че всяко влязло в сила решение е изпълнимо, като с въззивната жалба не се навеждат и установяват основания, които да изключват изпълнимостта. По отношение на правилността на решенията, твърди че същата не е предмет на производството по допускане на изпълнението по реда на чл.623 от ГПК. Не оспорва, че с решенията на Съда на ЕС са отменени първоначално постановените от Службата решения, като твърди, че същите са задължителни за службата и тя в съответствие със задължението си по чл.61, ал.6 от Регламент 6/2002 е постановила процесните такива. Инвокира доводи, че Службата е определила разноски, които са в нейната компетентност, защото се отнасят до производства развили се пред нея, а не касаят процесуалното представителност пред Общия съд. Оспорва и твърденията относно приложимостта на производството по чл.623 от ГПК, като твърди, че същото не се предопределя от националността или седалището на страните, а от характера и произхода на подлежащия на признаване и изпълнение чуждестранен или друг акт. Производството обхваща както съдебните решения, така и други актове при действието на правото на ЕС. Ето защо моли съда да постанови решение, с което да потвърди атакуваното разпореждане като правилно и законосъобразно и претендира разноски.

Съдът след като се съобрази с доводите на страните и обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Не се спори, а се установява и от доказателствата по делото, че с атакуваното разпореждане № 7 877 от 14.08.2020 г., постановено по т.д. № 517/20 г. по описа на Пловдивски окръжен съд, 13 състав, че съдът е допуснал изпълнението на решение от 30 октомври 2018 г. на Трети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост по дело № R 1 334/2018-3 и на решение от 30 октомври 2018 г. на Трети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост по дело № R 1 332/2018-3 срещу длъжника Е. Н. З., с които същата е осъдена да заплати на

Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция, разноси в производствата по тези две дела в размер на съответно 2 050 евро и 2 050 евро или общо 4 100 евро, които следва да бъдат платени от притежателя на дизайна, обявен за недействителен, осъдил е Е. Н. З. да заплати на Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция сумата от 1 929.61 лв - разноси в настоящото производство и е осъдил Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС сумата от 50 лв. - дължима ДТ на основание чл. 15 от ТДТ.

Не се спори, а се установява и от представените с молбата за допускане на изпълнение заверен препис от Решение по дело № 1334 и справка от Регистъра на промишлените дизайни на общността, воден от Службата, че Дизайн № 2 343 244-0001 е със статус „обявен за недействителен“. Видно от извлечението от онлайн базата данни на Службата относно промишлените дизайни на Общността, на 04.02.2020 г. в базата данни е вписано като окончателно Решението по дело 1334, с което е обявена недействителността на дизайн №2 343 244-0001.

Не се спори между страните, а се установява и от представеният заверен препис от Решение по дело № 1332 и справката от Регистъра на промишлените дизайни на общността, воден от Службата, че Дизайн № 2 343 244-0002 е със статус „обявен за недействителен. Видно от извлечението от онлайн базата данни на Службата относно промишлените дизайни на Общността, че на 04.02.2020 г. в базата данни е вписано като окончателно Решението по дело 1332, с което е обявена недействителността на дизайн № 2 343 244-0002.

Не се спори, а се установява и от доказателствата представени пред настоящата инстанция, че решение от 7 февруари 2016 по Дело Т-793/16 г. на Съда на ЕС е отменено решението на Третия апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 12 септември 2016 г. (дело R 1143 / 2015-3); удостоверено е, че заявката за дизайнът, регистриран под номер 002343244-0002 е невалиден, както и е разпоредено EUIPO да понесе направените от него съдебни разноси и разноските, направени от Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети пред Общия съд и пред Апелативен състав на EUIPO, а г-жа Е.З. да понесе направените от нея самата съдебни разноси.

Не се спори, а се установява и от представеното пред настоящата инстанция решение на Съда на ЕС от 7 февруари 2016 по Дело Т - 794/16 г., че съда е отменил решението на Третия апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 12 септември 2016 г. (дело R 1144 / 2015-3), удостоверил е, че заявката за дизайнът, регистриран под номер 002343244-0001 е невалиден, както и е разпоредил EUIPO да понесе направените от него съдебни разноси и разноските, направени от Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети пред Общия съд и пред Апелативен състав на EUIPO, както и г-жа Е.З. да понесе направените от нея самата съдебни разноси.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

С атакуваното разпореждане № 7 877 от 14.08.2020 г., постановено по т.д. № 517/20 г. по описа на Пловдивски окръжен съд, 13 състав, че съдът е допуснал изпълнението на решение от 30 октомври 2018 г. на Трети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост по дело № R 1 334/2018-3 и на решение от 30 октомври

2018 г. на Трети апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост по дело № R 1 332/2018-3 срещу длъжника Е. Н. З., с които същата е осъдена да заплати на Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция, разноски в производствата по тези две дела в размер на съответно 2 050 евро и 2 050 евро или общо 4 100 евро, които следва да бъдат платени от притежателя на дизайна, обявен за недействителен, осъдил е Е. Н. З. да заплати на Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция сумата от 1 929.61 лв - разноски в настоящото производство и е осъдил Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПОС сумата от 50 лв. - дължима ДТ на основание чл. 15 от ТДТ.

По допустимостта и основателността на подадената въззивна жалба:

По отношение на така подадената въззивна жалба съдът намира, че същата е процесуално допустима, като подадена от оправомощени лица и в установените срокове. Атакуваното разпореждане е валидно и допустимо.

В жалбата са релевирани доводи за недопустимост на постановеното разпореждане, предвид липсата на правна сигурност относно това дали дружеството, което е страна в производството за обявяване на недействителността на дизайна и настоящият молител са идентични такива. Същият довод е релевиран и като твърдение за допуснато съществено процесуално нарушение, опорочаващо постановеното разпореждане. В тази връзка се твърди, че разпределението на разноските в решенията (вторите) на Службата са интересен факт, чрез който се пререшава влязло в сила съдебно решение. Инвокиран е довод, че процедурата е опорочена, предвид разпоредбата на закона, която касае европейски правни субекти и съдебни актове. В жалбата са релевирани и доводи за незаконосъобразност на атакуваното разпореждане, които могат да бъдат сведени до неправилно възприемане на фактическата обстановка. В тази връзка се твърди, че преди представените решения на Службата са налице такива на Съда на ЕС, в които е разпределена тежестта за разноските в производството. Така наведените твърдения за незаконосъобразност на постановеното разпореждане, съдът в настоящия си състав намира за неоснователни, по следните съображения:

Като неоснователно следва да се възприеме направеното възражение относно недопустимостта на постановеното разпореждане от Пловдивски окръжен съд, с оглед липсата на яснота относно идентичността на лицето участник в производството пред Службата на ЕС за интелектуална собственост и настоящия молител в производството по чл.623 от ГПК. Безспорно в теорията и практиката е, че активната легитимация е една от абсолютните процесуални предпоставки за надлежното упражняване на правото на иск, отсъствието на същата има за последица недопустимост на предявения иск и съответно на постановеното по него решение. В конкретния случай са наведени твърдения за липса на идентичност на лицето, в чиято полза е са постановени решенията на Трети състав на Службата на ЕС за интелектуална собственост и молителя в настоящето производство. Така наведените твърдения не се подкрепят от събраните по делото доказателства, при извършената проверка от формална страна. Всяко ЮЛ има индивидуализиращи белези, с помощта на които то се отличава от останалите правни субекти. Като общи индивидуализиращи признаци могат да се посочат: наименованието, седалището, вътрешните устройствени актове, предметът на дейност, гражданство и регистрация. В конкретния случай, видно от представените с молбата за допускане на изпълнение писмени доказателства, е налице идентичност на лицето участник в производството пред Службата на ЕС за интелектуална собственост и настоящия молител в производството по чл.623 от ГПК. С оглед на това настоящият състав намира, че направеното възражение е неоснователно, а атакуваното разпореждане е валидно и допустимо. Неоснователно е посоченото възражение относно липсата на Регламент 6/2001. Безспорно, приложимият към настоящето производство Регламент е 6/2002, но същият е приет на 12 декември 2001 г., което по същество предполага допускането на техническа грешка от страна на първоинстанционния съд при изписването му, която не би могла да обоснове недопустимост на разпореждането.

По отношение на наведените доводи за незаконосъобразност на разпореждането, съдът намира същите за неоснователни. С разпоредбите на раздел 2 от Глава 57 на ГПК законодателят е уредил реда за признаване и допускане на изпълнение на съдебни решения и други актове, постановени в друга държава-членка при действието на правото на ЕС. Този ред е приложим, както за всички съдебни решения, така и за други актове, постановени в друга държава - членка на ЕС, които по силата на изричен акт на Общността подлежат на признаване и изпълнение на територията на всички държави - членки. Производството по допускане на изпълнението на друг акт е уредено в разпоредбата на чл.623 от ГПК. Цитираната разпоредба е приета във връзка с Регламент 44/2001 г. на Съвета на Европа и се намира в Глава 57 "Признаване и допускане на изпълнение на съдебни решения и актове при действието на Правото на Европейския съюз".

Съгласно разпоредбите на чл.71 от Регламент (ЕО) 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 г. относно промишления дизайн на Общността всяко окончателно решение на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост, с което се определя сумата на разноските, подлежи на изпълнение. Принудителното изпълнение се урежда от правилата на гражданското процесуално право на държавата, на чиято територия е извършено. Наредването за принудително изпълнение се добавя към решението, без допълнителна формалност, освен проверка на автентичността на решението, от националния орган, който всяко от правителствата на държавите-членки е посочил за тази цел, за което се информира Службата и Съдът на Европейските общности. С оглед на така цитираните разпоредби проверката, която се извършва от компетентния национален орган се свежда само до извършването на проверка относно наличието и автентичността на представения официален препис, снабден с надлежен превод на български език от акта, за който се иска допускане на изпълнение.

Неоснователно е релевираното възражение, че процедурата е опорочена, предвид разпоредбата на закона, която касае европейски правни субекти и съдебни актове. Липсва спор, а от доказателствата се установява, че допускането на изпълнението е по отношение на две решения на Трети състав на Службата на ЕС за интелектуална собственост. Тази служба (Службата на ЕС за интелектуална собственост) е учредена през 1994 г. като агенция на Европейския съюз, базирана в гр. [Аликанте](#) (Испания), която се занимава с регистрацията на търговски марки на ЕС и промишлени дизайни на ЕС за територията на целия Европейски съюз. Службата е създадена под името „Служба за хармонизация на вътрешния пазар (марки и дизайни)“ с Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността, кодифициран през 2009 г. като Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета, с който Регламент се създава специфична за Европейския съюз система за защита на марките на равнището на Съюза. Вследствие на влизането в сила на Договора от Лисабон, терминологията в Регламент (ЕО) № 207/2009 е актуализирана с новия Регламент (ЕС) 2015/2424 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 г. Терминът „марка на Общността“ е заменен с „марка на Европейския съюз“ („марка на ЕС“), а името на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки и дизайни), е заменено със „Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост“. С оглед на това, настоящият състав намира, че решенията на същата са решения на европейски правен субект, поради което допускането на изпълнението на такива решения следва да се извърши по реда предвиден в разпоредбата на чл.623 от ГПК, вр. чл.71 от Регламент (ЕО) 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 г. относно промишления дизайн на Общността.

Като неоснователно следва да се възприеме и последното наведено твърдение за незаконосъобразност на атакуваното разпореждане, свързано с твърдението, че с представените решения за които се иска допускане на изпълнението се пререшават въпроси, разрешени с влезли в сила решения. Разпореждането за принудително изпълнение се прилага без допълнителен контрол, освен този по проверката на автентичността на решението от националния орган, който е посочен държавата-членка. В жалбата не е наведен довод за липса на автентичност на решенията, а твърденията, че със същите се пререшава спор са извън компетентността на съда, допускаш изпълнението на решенията.

С оглед на изложеното настоящият състав намира, че атакуваното

разпореждане е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди.

По отношение на изявленията за разноси съдът намира, че с оглед изхода на спора такива се дължат на въззиваемата страна. С оглед направеното възражение за прекомерност на договореното адвокатско възнаграждение, настоящият състав намира, че въззивникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 731 лв.

Водим от гореизложеното Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 7 877 от 14.08.2020 г., постановено по т.д. № 517/20 г. по описа на Пловдивски окръжен съд, 13 състав, като **правилно и законосъобразно**.

ОСЪЖДА Е. Н. З. ЕГН *****, с постоянен адрес: град ***, ул. „***“ № * **да заплати** на „Шолен Чиколата Гида Синайи Ве Тиджарет Аноним Ширкети“ - дружество, създадено и съществуващо съгласно законите на Турция, с адрес: 4. Организе Санайи Бьолгеси 83412 Но лу Каде № 4, Шехиткамил/ Газиантеп, Турция, регистрирано в Централната регистрационна система на Турция под № 0815000106300015 и регистрирано под № 13335 в Търговската камара на Газиантеп, сумата от 731 (седемстотин тридесет и един) лв., на основание чл.78 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от съобщението за изготвянето му, пред Върховния касационен съд, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____